

Разсърдилъ се царътъ и издалъ строга заповѣдь :
— Веднага, непослушника да се изпѣди!

А мждрецътъ, като научилъ това, похвалилъ се прѣдъ братята си:

— Е, сполучихте ли, простаци! Вие цѣлиятъ си животъ ще прѣкарате тукъ въ кухнята, въ работа, а азъ ще отида по бѣлия свѣтъ да се нагледамъ и своята мждрость да покажа. Ще очудвамъ другитѣ, и себе си ще прославя!...

Но въ сжщата минута дошли стоманени щипци и хванали самохвалеца за главата.

— К-р-р... заскърцалъ отъ болки жбътъ и се намѣрилъ въ голѣма, пълна съ вода чаша.

— Ахъ, тука ще направя баня... Е, най-сѣтне, като излизашъ отъ кухнята, не е злѣ да направишъ една баня! казалъ жбътъ—Мждрецъ.

И той лежалъ въ водата спокойно, съ достоинство, увѣренъ, че цѣлъ свѣтъ е занятъ съ неговата особа.

Но не му било сждено да чака много. Бързи прѣсти хванали чашата, и изсипали водата въ помийната кофа.

— А сега искатъ пѣкъ да мелѣкуватъ съ калъ! — казалъ Мждрецътъ, като потъналъ въ мжтната вода.

Но тукъ той не билъ самъ: наредъ съ него лежали голѣма глава разваленъ лукъ и нѣколко грахчета.

— Госпожо... и вие навѣрно се лѣкувате?... любезно се обърналъ жбътъ къмъ новата си сжсѣдка.

— Ахъ, да!... продумала засрамено луковицата.
— Азъ искамъ да напълнѣя!...

— Гледайте, гледайте какъ набѣбнахме!... викали надутитѣ грахчета, но ни жбътъ, ни луковицата ги удостоили съ погледъ. Тѣ били заняти съ себе си.

— Вие да не пжтешествувате?... запитала гиздаво Луковицата.

— Да... отъ мжка!... въздъхналъ жбътъ.

Въ това врѣме една силна ржка дигнала кофата и я занесла, та я плиснала на буклука. Прѣводъ.